

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **S. Y.**, zast. Mgr. Pavlem Pražákem, advokátem se sídlem v Praze 3, Koněvova 234, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2004, č. j. 30 Az 371/2003 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobce Mgr. Pavlu Pražákovi, advokátovi se sídlem v Praze 4, Koněvova 234, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů celkem 1075 Kč, které mu budou vyplaceny do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové (dále krajský soud) zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2003, č. j. OAM-1776/VL-11-K03-2003, kterým žalovaný žalobci neudělil azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. a dále rozhodl tak, že na cizince se překážka vycestování nevztahuje.

V kasační stížnosti žalobce, nyní stěžovatel namítal nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném právním posouzení otázky, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 14 zákona č. 325/1999 Sb. a dále vytýkal vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Správní orgán se nedostatečně zabýval jeho tvrzeními a porušil tak § 3 odst. 4, § 32 odst.1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. Nezjistil dostatečně skutkový stav a neprovedl všechna šetření nutná k objasnění věci. Ani odůvodnění rozhodnutí není řádné. Byl porušen § 91 zákona o azylu, protože na stěžovatele se vztahuje překážka vycestování. Správní orgán porušil článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. V souladu s článkem 2 Ústavy dodržuje Česká republika závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva. Článek 10 Ústavy uvádí, že stanoví-li mezinárodní úmluva něco jiného, použije se mezinárodní úmluva. Článek 33 Úmluvy zakazuje vyhostit nebo vrátit uprchlíka jakýmkoli způsobem na hranice území, ve kterých by jeho život nebo osobní svoboda byly ohroženy. Kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí jako nedůvodné, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal přitom na obsah správního spisu, na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení.

I když to stěžovatel výslovně neuvádí odkazem na ustanovení s. ř. s., z obsahu jeho kasační stížnosti vyplývá, že jí uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1, písm. a) a b) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a pro vady řízení před správním orgánem. V kasační stížnosti stěžovatel jen cituje ustanovení, která byla porušena, neuvádí však v čem konkrétně porušení spočívá. Nejvyšší správní soud proto mohl napadený rozsudek krajského soudu přezkoumat jen v obecné rovině, přičemž nezjistil, že by v řízení před správním orgánem byly takové vady řízení, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit a nezjistil ani, že by krajský soud nesprávně posoudil právní věc stěžovatele. V napadeném rozsudku krajský soud vycházel z toho, co sám stěžovatel uvedl ve správním řízení a z údajů stěžovatele rozhodně nevyplývá, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu a § 2 téhož zákona (jejichž citaci obsahuje napadený rozsudek). Ukrajinu stěžovatel opustil pro potíže se soukromými osobami, neboť pracoval na Ukrajině jako směnárník, zákazník mu svěřil peníze k výměně za dolary, peníze však byly stěžovateli ukradeny a zákazník mu začal vyhrožovat. Nejvyšší správní soud již judikoval, že strach vrátit se na Ukrajinu kvůli potížím s věřiteli není bez dalšího důvodem pro udělení azylu. Problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory, ale snahou o vrácení peněz (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49). Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že souhlasí se žalovaným i krajským soudem, že stěžovatel nesplnil podmínky stanovené zákonem

o azylu pro udělení azylu a současně konstatuje, že žalovaný i krajský soud své závěry učinili na základě řádně zjištěného skutkového stavu, řádně je právně posoudili a odůvodnili a to včetně závěru o tom, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Tvrzení stěžovatele, že žalovaný porušil článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků není opodstatněné.

V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel o azyl nemůže být uprchlíkem již proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti dán důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56).

Stěžovatel se zřejmě sám považuje za uprchlíka. Jeho přesvědčení však není v souladu s definicí uprchlíka, která je obsažena v čl. 1 písm. A odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (uveřejněné ve Sbírce zákonů pod č. 208/1993) podle něhož uprchlíkem je osoba, která „se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti“. Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby učinil závěr, zda stěžovatel je nebo není uprchlíkem, a k takovému závěru není povolán ani žalovaný. Nejvyššímu správnímu soudu je však zcela zřejmé, že stěžovatel během správního i soudního řízení neuváděl nic, co by nasvědčovalo tomu, že by mohl být uprchlíkem ve smyslu uvedené definice. Proto nebylo třeba, aby žalovaný v jeho případě aplikoval ustanovení čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Kasační stížnost stěžovatele shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1. s. ř. s. zamítl.

Protože Nejvyšší správní soud již rozhodl o kasační stížnosti, je již bezpředmětné rozhodovat o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a měl by proto právo na náhradu nákladů tohoto stadia řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Protože však žalovaný náhradu nákladů jednak nežádal a jednak mu prokazatelné náklady nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Pro řízení o kasační stížnosti ustanovil krajský soud stěžovateli zástupce – advokáta. V takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§35 odst. 7 s. ř. s.). Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. činí sazba mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby 1000 Kč. Zástupci stěžovatele náleží odměna za 1 úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky, tedy za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení. Dále mu náleží náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za 1 úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Celkem mu tedy náleží 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu